

KRÁLOVSTVÍ
PROKLETÝCH

KERRI MANISCALCO

KRÁLOVSTVÍ
PROKLETÝCH

A decorative flourish consisting of two symmetrical, ornate scrollwork elements that frame the text. The flourishes are intricate, with multiple loops and curves, and they meet at the bottom center.

Kingdom of the Cursed
Copyright © 2022 by Kerri Maniscalco
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2022
Cover © Liam Donnelly, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3002-5 (pdf)

KRÁLOVSTVÍ PROKLETÝCH

KERRI MANISCALCO

Pro tebe, drahý čtenáři. Vždy.

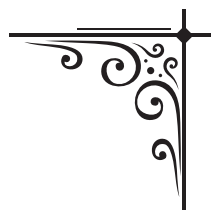
Já převezu vás k břehům
věčné hrůzy, v tmy propasti,
kde s ledem žár se sváří.

Dante Alighieri, *Peklo*
Překlad: Jaroslav Vrchlický

Jednoho nezvykle chladného letního večera, během strašlivé bouře, se narodila dvojčata. Nebyl to však začátek kouzelné pohádky. Ti, kteří pozorovali, čekali, v tom poznali předzvěst. Jedna ztratí svůj smrtelný život, druhá prodá svou duši. Nejstarší členové čarodějného společenství se dohadovali o tom, proč a jak, ale shodli se na jedné skutečnosti. Dvojčata předznamenávala počátek temných časů. Když se teď jedna z nich nechala pohltit vztekem a brousila si zuby na ďábelský trůn a druhá spočívala bez srdce v náručí smrti, šeptali si ostatní o novém proroctví. O tom, které odsoudí k záhubě čarodějky i démony.

Poznámky z grimoáru rodiny di Carlo

O NĚCO DŘÍVE

Za jednoho prokletého rozbřesku král kráčel po svém hradě. Jeho kroky duněly chodbou, a dokonce i stíny zmizely z dohledu. Měl špatnou náladu a zhoršovala se, jak se blížil k ní. Vycítil její pomstu dlouho předtím, než vkročil do tohoto křídla. Rojila se jako dav našťvaných lidí před vstupem do jeho trůnního sálu, ale nevnímal si toho. Čarodějka sužovala tuto zemi jako mor.

Musí se jí okamžitě zbavit.

Mezi lopatkami mu vyrazila plamenná bílá křídla se stříbrnými okraji a rozrazil dvoukřídle dveře. Práskly do zdi a málem se roztrhly, ale vetřelec ani nevzhlédl a lhotejně se rozvaloval na trůnu. *Jeho trůnu.*

Odmítala se podívat jeho směrem a pohladila se po noze způsobem, jakým by se pozorný milenec věnoval dychtivé partnerce. Rozparek sahající od kotníku až po bok odhalil jemnou pokožku. Líným pohybem zakroužila po lýtku, potom zajela prsty výš a prohnula záda. Jeho přítomnost ji neodradila a dál si rukama přejížděla po stehnech.

„Vypadni.“

Čarodějka na něj upřela pozornost. „Mluvení nezabralo. Ani logika a rozumné argumenty. Teď mám pro tebe novou, lákavou nabídku.“ Přes tenkou látku šatů se dotkla prsou, troufale na něj zírала a v očích se jí divoce zablesklo. „Svlékni si kalhoty.“

Překřížil ruce na hrudi, výraz jeho tváře naháněl hrůzu. Nepoddal se ani svému stvořiteli. A ona k němu měla zatraceně daleko.

„Vypadni,“ zopakoval. „Zmiz, než tě *donutím*.“

„*Zkus to*.“ Jedním nelidsky ladným pohybem vstala, její dlouhé stříbrné šaty zářily jako meč protínající nebesa. Po snaze ho svést nezbyly ani stopy. „Dotkni se mě a zničím vše, co je ti drahé. Vaše Výsosti.“

Z tónu jejího hlasu čísel výsměch, jako kdyby nebyl hoden titulu nebo respektu.

Zasmál se a ten zvuk byl stejně výhružný jako dýka přitisknutá k jejímu štíhlému hrdlu. Nejen ona byla obdarovaná nesmrtelnou rychlostí.

„Mýlíš se,“ zavrčel. „Nic mi není drahé. Chci, abys před soumrakem zmizela z mojí říše. Jestli neodejdeš, vypustím pekelné psy. Až skončí, hodím všechno, co z tebe zbude, do jezera ohně.“

Čekal, že ucítí její strach. Místo toho sebou trhla a brutální rychlostí si o ostří prořízla hrdlo. Krev se rozlila po jejích třpytivých šatech, rozstříkla se po hladké mramorové podlaze a smáčela mu rukávy. Zatnul čelist a utřel dýku.

Odtáhla se od něj, lhostejná vůči novému hrůznému náhrdelníku, a její úsměv zlomyslností předčil ty nejhorší z jeho bratrů. Rána se sama od sebe zacelila.

„Jsi si jistý? Opravdu *po ničem* netoužíš?“ Když neodpověděl, vzplanula zlostí. „Možná na těch zvěstech něco bude. Nemáš v té své obrněné hrudi žádné srdce.“ Obešla ho a její šaty rozmazaly krev po dokonale čisté podlaze. „Možná bychom tě měli rozpárat a podívat se.“

Zalétla pohledem k podivuhodným stříbrným a bílým plamenným křídům na jeho zádech a divoce se usmála. Křídla byla jeho oblíbenou zbraní a líbil se mu nelítostný, do běla rozžhavený žár, před kterým jeho nepřátelé v hrůze couvali nebo padali na kolena a ronili krvavé slzy.

Jedním rychlým lusknutím jejích prstů se křídla zbarvila popelavě a potom zmizela.

Ochromila ho panika, když se je snažil přivolat, ale selhával.

„Tady je lest odporná jako sám ďábel.“

Její hlas byl zároveň mladý i starý, když promluvila a usku-tečnila tím kouzlo. Zanadával. Jistě. Proto prolila krev. Byla to oběť pro jednu z jejích nemilosrdných bohů.

„Ode dneška tuto zemi zasáhne kletba. Zapomeneš na všechno kromě nenávisti. Láska, laskavost, všechny dobré věci ve tvém světě pominou. Jednoho dne se to změní. Přísahám, že až poznáš opravdové štěstí, připravím tě o to, co miluješ.“

Stěží slyšel, co tmavovlasá čarodějka říká, jak se ze všech sil snažil přivolat svá křídla, ale marně. Ať už s nimi udělala cokoli, jeho milované zbraně byly nadobro pryč.

Zaplavila ho krvežíznivost a viděl rudě, ale pouhou silou vůle se ovládl. Mrtvá čarodějka mu k ničemu nebude, obzvláště pokud chce ještě někdy získat zpátky to, co mu bylo ukradeno.

Mlaskla, jako by byla zklamaná, že se neutrhл ze řetězu a nezaútočil, potom se otočila k odchodu. Nenamáhal se s tím, aby jí v tom zabránil. Když promluvil, jeho hlas byl temný a tichý jako noc. „Mýlíš se.“

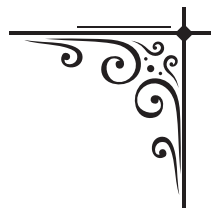
Zastavila se a ohlédla se přes útlé rameno. „Ano?“

„Ďábel je možná odporný, ale neklame.“ Jeho úsměv byl ztělesněným pokušením. „Uzavírá dohody.“

Čarodějka poprvé znejistěla. Myslela si, že to ona je nejvíce prohnaná a smrtící. Zapomněla, komu patří tento trůnní sál a jak se na tu prokletou a zatracenou věc vydrápал. S nesmírným potěšením jí to připomene.

Toto je království Hříšných a *on* jim všem vládne.

„Chceš se dohodnout?“

KAPITOLA PRVNÍ

Peklo nebylo takové, jaké jsem čekala.

Ignorovala jsem zrádného prince Iru po svém boku a tiše, roztřeseně jsem se nadechla, zatímco kolem vanul kouř z démonické magie, s jejíž pomocí nás sem přenesl. Do Sedmi kruhů.

Během chvíle, kterou trvalo cestování z jeskyně v Palermu do této říše, jsem si vymyslela různé představy našeho příchodu, a každá byla děsivější než ta předchozí. V každé noční můře jsem si představovala příval ohně a síry. Plameny natolik žhavé, že mi sežehnou duši nebo roztaví maso z kostí. Místo toho mě roztrásla zima.

Skrz přetrvávající kouř a mlhu jsem rozpoznala zdi vytesané z podivného neprůhledného drahokamu, které se tyčily výš, než kam jsem dohlédla. Byly buď temně modré, nebo černé, jako by se nejtemnější část moře vzedmula do neskutečné výšky a na místě zmrzla.

Přeběhl mi mráz po zádech. Odolala jsem touze dýchnout si do dlaní teplý vzduch či najít u Iry útěchu. Nebyl mým přítelem a rozhodně nebyl mým ochráncem. Byl přesně takový, jak o něm tvrdil jeho bratr Invido. Byl tím nejhorším ze sedmi démonických princů.

Netvor mezi bestii.

Nikdy jsem si nesměla dovolit zapomenout, kdo je. Jeden z Hříšných. Nesmrtelných bytostí, které kradou duše pro ďáb-
la, sobeckých temných tvorů, před nimiž mě a mou sestru
babička varovala, abychom se celý život schovávaly. Teď jsem
dobrovolně slíbila, že se provdám za jejich krále, prince Orgo-
lia, a zruším kletbu. Nebo tomu aspoň měli věřit.

Kovový korzet, který mi můj budoucí manžel tu noc daro-
val, byl v mrazivém vzduchu nesnesitelně studený. Vrstvy mé
temné třpytivé sukne byly příliš lehké, než aby mě dokázaly
ochránit nebo zahřát, a moje stěvíce byly spíš kousky černé-
ho hedvábí s tenkými koženými podrážkami.

Žilami mi proudil led. Nemohla jsem zahnat myšlenku,
že je to jen další zlomyslný plán vymyšlený mým nepřitelem
proto, aby mě rozhodil.

Před obličejem se mi jako duchové vznášely obláčky páry.
Děsivé, éterické. Znepokojující. U všech bohůň. Opravdu jsem
byla v pekle. Pokud mě dřív nenajdou démoničtí princové,
Nonna Maria mě určitě zabije. Obzvláště až zjistí, že jsem za-
prodala duši Orgoliovi. *Krev a kosti*. Ďábel.

Myslí mi bleskla představa svitku, který mě zavazoval
k rodu Orgolio. Nemohla jsem uvěřit tomu, že jsem smlouvu
podepsala krví. Přestože jsem předtím věřila svému tajnému
plánu proniknout do tohoto světa a pomstít vraždu své sestry,
když jsem tady teď stála, cítila jsem se naprosto nepřipravená.

At už „tady“ znamenalo cokoli. Nepřipadalo mi, jako by-
chom dorazili do jednoho ze sedmi královských démonických
rodových panství. Nevím, proč jsem si myslela, že by mi Ira
tu cestu ulehčil.

„Čekáme, až dorazí můj snoubenec?“

Ticho.

Nervózně jsem se ošila.

Poblíž pořád vanul kouř, zakrýval mi výhled, a jelikož můj
démonický doprovod odmítal mluvit, mysl mě začala mučit

širokou škálou vynalézavých strachů. Pokud jsem věděla, Orgolio mohl stát před námi a čekat, až se zmocní své nevěsty.

Pozorně jsem poslouchala a snažila se zaslechnout nějaký zvuk toho, že se kouřem někdo blíží. Jakýkoliv zvuk. Jenže kromě zběsilého tlukotu svého srdce jsem nic neslyšela.

Žádný křik věčně mučených a prokletých. Obklopovalo nás naprosté, znepokojující ticho. Působilo tíživě, jako kdyby se před tisíciletím vytratila veškerá naděje a zbývalo jen drtivé ticho zoufalství. Bylo by tak snadné se vzdát, lehnout si a poddat se temnotě. Tato říše byla zimou ve vší její kruté nemilosrdné kráse.

A to jsme ještě ani neprošli bránou...

Ochromila mě panika. Tak toužebně jsem se chtěla vrátit do města s jeho vůní moře a veselými lidmi, až mě z toho rozbolelo srdce. Ale rozhodla jsem se a navzdory všemu to dotáhnu do konce. Někde tu pořád byl Vittoriin vrah. A prošla bych pekelnou bránou třeba tisíckrát, jen abych ho našla. Byla jsem sice někde jinde, ale můj cíl se nezměnil.

Zhluboka jsem se nadechla a díky tomu se uklidnila.

Kouř se konečně vytratil a odhalil první, ničím nezakrytý záblesk podsvětí.

Byli jsme sami v jeskyni podobající se té vysoko nad mořem v Palermu, ze které jsme přišli a kde jsem téměř před dvěma měsíci připravila kruh z kostí a poprvé přivolala Iru. Jenže zároveň byla tak odlišná, že se mi při pohledu na neznámou krajinu sevřel žaludek.

Odněkud nad námi skanuly stříbřité pramínky měsíčního svitu. Nebylo to mnoho, ale poskytly dostatek světla, abych spatřila bezútešnou kamenitou zem, která se třpytila mrazem.

O několik metrů dál se tyčila vysoká a hrozná brána, podobná mlčenlivému princovi stojícímu vedle mě. Dva sloupy vytesané z obsidiánu a znázorňující lidi, kteří byli brutálními způsoby mučení a vraždění, ohraničovaly dvoukřídlé dveře

celé stvořené z lebek. Lidských. Zvířecích. Démonických. Některé měly rohy, jiné tesáky. Všechny působily znepokojivě. Mou pozornost upoutala ta, již jsem považovala za kliku, jelení lebka s obrovskými, mrazem pokrytými parohy.

Ira, mocný démon války a zrádce mojí duše, se pohnul. Krátký záblesk podráždění mě přiměl podívat se jeho směrem. Upřel na mě pronikavý pohled. Ve tváři měl stále stejný chladný výraz. Chtěla jsem mu vydrápat srdce a dupnout na něj, abych z něj vymámila nějaký *náznak* emocí. Cokoliv by bylo lepší než ledová lhostejnost, kterou předváděl s takovou lehkostí.

Obrátil se proti mně, hned jak se mu to hodilo. Byl to sobecký tvor. Přesně jak mě Nonna varovala. A byla jsem bláhová, když jsem věřila něčemu jinému.

Dlouze jsme se na sebe dívali.

Tady ve stínech podsvětí se jeho tmavě zlaté oči leskly jako rubíny ozdobená koruna na jeho hlavě. Čím déle se naše pohledy střetávaly, tím rychleji mi bušilo srdce. Nepatrně zesílil stisk a tehdy jsem si všimla, že jsem jeho ruku svírala tak pevně, až mi zbělely klouby. Pustila jsem ji a couvla.

Nedokázala jsem odhadnout, jestli byl rozmrzelý, pobavený, či dokonce vztekly. Jeho výraz se nezměnil. Byl stejně odtažitý, jako když mi před několika minutami nabídl smlouvu s Orgoliem. Pokud si přál, aby to tak mezi námi bylo, fajn. Nepotřebovala jsem ho ani jsem ho nechtěla. Nejraději bych prohlásila, že může táhnout rovnou do pekla, ale toho už jsme oba dosáhli.

Pozoroval mě, zatímco jsem se snažila ovládnout. Přinutila jsem se k mrazivému klidu, který jsem vůbec necítila. Jelikož jsem věděla, jak dobře dokáže vycítit emoce, bylo to nejspíš marné. Změřila jsem si ho pohledem.

Ze všech sil jsem se snažila napodobit démonického prince a promluvila co nejpovýšenějším hlasem. „Předpokládám, že to je neblaze proslulá pekelná brána.“

Povytáhl obočí, jako by se chtěl zeptat, jestli *tohle* bylo to nejlepší, co jsem vymyslela.

Přetrvávající strach vystřídala zlost. Aspoň k něčemu byl ještě pořád dobrý. „Je ďábel příliš namyšlený, než aby se se svou budoucí královnou setkal tady? Nebo se bojí zatuchlé jeskyně?“

Irův úsměv byl ostrý a plný zlomyslného potěšení. „Není to jeskyně. Je to nicota před Sedmi kruhy.“

Položil mi ruku na bedra a pobídl mě. Ohromilo mě, jak mi to bylo příjemné, jak byl jeho dotek něžně důvěrný. Neuhnula jsem. Pod našima nohama uskakovaly kamínky, ale nevydávaly zvuk. Kromě našich hlasů byla absence zvuků tak nepříjemná, že jsem málem ztratila rovnováhu. Ira si mě pozorně prohlédl, potom mě pustil.

„Je to místo, kam se hvězdy bojí vstoupit,“ zašeptal mi u ucha, jeho teplý dech byl drsným opakem mrazivého vzduchu. Zachvěla jsem se. „Ale ďábel *nikdy*. Svádí temnotu. Stejně tak i strach.“

Přejel mi klouby po páteři a mě znovu zamrazilo. Zalapala jsem po dechu. Otočila jsem se a odstrčila jeho ruku.

„Zaveď mě k Orgoliov. Tvoje společnost mě unavuje.“

Zem pod námi zaduněla. „Tu noc, kdy jsi prolila krev a přivolala mě, se v kruhu z kostí neobjevila tvoje pýcha. Byl to tvůj hněv. Tvoje zuřivost.“

„To je možná pravda, *Vaše Výsosti*, ale svitek, který jsem podepsala, jmenoval rod Orgolio.“

Přistoupila jsem blíž, srdce mi divoce tlouklo, když jsem se vtísnila do jeho prostoru. Tepló jeho těla kolem mě zářilo jako sluneční paprsky, vřelé a lákavé. Připomnělo mi to domov. Prudce mě píchlo na hrudi a ta bolest mě ochromila. Naostřila jsem si jazyk jako dýku a zamířila rovnou na jeho ledové srdce. Doufala jsem, že proniknu zdí, kterou mezi námi tak obratně vztyčil. I kdyby to byla chyba, chtěla jsem ho zranit, stejně jako jeho podvod ublížil mně.

„Takže jsem si vybrala ďábla. Jaký je to pocit? Vědět, že bych se raději navždy zaslíbila netvorovi než znovu podlehla *tobě*, princu Iro?“

Sklouzl pohledem k mým rtům a nechtěl ho odtrhnout. Když jsem mu oplátila laskavost, jeho oči se svůdně zaleskly. Možná to odmítal přiznat, ale chtěl mě políbit. Zlomyslně jsem se usmála. Konečně se jeho chladná lhostejnost vytratila. Smůla, že to měl teď zakázané.

Ještě chvíli ze mě nespouštěl oči, potom smrtícím tónem zašeptal: „Vybrala sis ďábla?“

„Ano.“

Stáli jsme tak blízko u sebe, že jsme dýchali stejný vzduch. Nehodlala jsem ustoupit. A on také ne.

„Jestli si to opravdu přeješ, vyřkni to k této říši. Vlastně...“ vytáhl z vnitřní kapsy saka svou dýku „... pokud jsi si ďáblem tak jistá, slož krevní přísahu. Jestli je pýcha skutečně tvým zvoleným hříchem, určitě to neodmítneš.“

Podal mi zbraň rukojetí napřed a v jeho pohledu zahořela výzva. Popadla jsem jeho rodovou dýku a přitiskla si ostrý kov ke špičce prstu. Ira překřížil ruce a lhostejně se na mě zahleděl. Nevěřil, že to udělám. Možná *to byla* moje zatracená pýcha, ale když jsem se píchla do prstu a vrátila mu hadí dýku, trochu jsem cítila, jak ve mně také vzplál vztek. Už jsem podepsala dohodu s Orgoliem, teď nemělo smysl váhat. Už bylo rozhodnuto.

„Já, Emilia Maria di Carlo, si svobodně vybírám ďábla.“

Jediná kapka krve dopadla na zem a zpečetila slib. Obrátila jsem pozornost k Irovi. Hluboko v jeho očích něco vzplanulo, ale odvrátil zrak dřív, než jsem stačila vyčíst, co to bylo. Vrátil dýku do saka, vydal se k bráně a nechal mě samotnou na okraji nicoty.

Přemýšlela jsem, že bych utekla, ale neměla jsem kam jít.

Znovu jsem se rozhlédla, potom si pospíšila za démonem a srovnala s ním krok. Obejmula jsem se a ze všech sil se snažila

přestat třást, jenže roztřásla jsem se o to víc. Ira si vzal svoje teplo s sebou a kovový korzet se mi zakousl do kůže s novou vervou. Jestli tu zůstaneme ještě dlouho, zmrznu. Vybavila jsem si vzpomínky na teplo a klid.

Takovou zimu jsem zažila jen jednou, v severní Itálii, jenže tehdy jsem byla mladá a nadšená ze sněhu. Myslela jsem si, že je to romantické, ale teď jsem poznala pravdu. Bylo to nádherně nebezpečné.

Podobně jako můj společník.

Zuby mi cvakaly jako drobná kladívka, jediný zvuk v nicotě. „Jak to, že se slyšíme?“

„Protože to chci.“

Arogantní tvor. Roztřeseně jsem vydechla. Mělo to znít rozčileně, ale obávala jsem se, že jsem akorát prozradila, jaká mi je zima. Zničehonic se ve vzduchu objevil těžký sametový plášť a přehodil se mi přes ramena. Nevěděla jsem, odkud ho Ira vyčaroval, a bylo mi to jedno.

Přitáhla jsem si ho těsněji k tělu a byla vděčná za jeho hřejivost. Chtěla jsem démonovi poděkovat, ale nakonec jsem si v tom zabránila. Ira se nezachoval laskavě ani galantně. Nejspíš to udělal hlavně proto, aby se ujistil, že nezemřu tak blízko k úspěšnému zakončení mise.

Pokud jsem si správně vzpomínala, doručení mojí duše Orgoliovi mu zaručilo svobodu od podsvětí. Jednou řekl, že té si cení nade vše.

Ten se teda opravdu má. Jeho pobyt končil, zatímco můj právě začínal. A stačilo jen, aby mě zradil, a díky tomu si zajistil to, po čem nejvíc toužil.

Asi jsem to moc dobře chápala.

Ira dál krácel k bráně a už se na mě nepodíval. Přitiskl ruku k nejbližšímu sloupu a zašeptal slovo v cizím jazyce, ale tak potichu, že jsem mu nerozuměla. Z jeho dlaně vytrysklo zlaté světlo směrem do černého drahokamu.

Za chvíli se brána pomalu pootevřela. Neviděla jsem, co se za ní skrývá, a moje mysl okamžitě začala vymýšlet různé hrůzy. Démonický princ mě nepozval. Zamířil dovnitř, aniž se přesvědčil, jestli ho následují.

Zhluboka jsem se nadechla a obrnila se. Bez ohledu na to, co na nás čeká, udělám všechno pro to, abych dosáhla svých cílů. Zachumlala jsem se do pláště a vykročila.

Ira se zastavil na prahu do podsvětí a konečně se na mě znovu podíval. Jeho výraz byl drsnější než jeho tón, což mě zarazilo.

„Musím tě varovat.“

„Chystáme se vstoupit do pekla,“ řekla jsem sarkasticky. „Na varování už je možná trochu pozdě.“

Nepobavilo ho to. „V Sedmi kruzích je potřeba se řídit třemi pravidly. Zaprvé: nikdy neprozrazuj své nejhlubší strachy.“

Neměla jsem to v úmyslu. „Proč?“

„Tento svět se tě ze všech sil pokusí mučit.“ Chtěla jsem něco říct, ale on zvedl ruku. „Zadruhé: ovládej své touhy, nebo tě budou pokoušet iluzemi snadno zaměnitelnými se skutečností. Okusila jsi, jaké to je, když jsi potkala Lussura. Každá z tvých tužeb tady desetinásobně zesílí, obzvlášť jakmile vstoupíme do Koridoru hříchů.“

„Koridor hříchů.“ Nebyla to otázka, ale Ira přesto odpověděl.

„Noví obyvatelé říše projdou testem, aby se ukázalo, se kterým královským rodem se nejlépe shoduje jejich dominantní hřích. Až jím budeš procházet, ucítíš jisté... pobídnutí... emoci.“

„Zaprodala jsem duši Orgoliovovi. Proč se musí zjišťovat, kam se hodím?“

„Žij dost dlouho na to, abys našla odpověď.“

Potlačila jsem rostoucí znepokojení. Nonna nás vždy varovala, že neštěstí nechodí nikdy samo, takže to nejhorší mělo teprve přijít. „Třetím pravidlem je...“

Upřel pozornost na prst, do kterého jsem se píchla. „Dej si pozor na krevní pakt s pekelným princem. A za žádných okolností bys ho neměla uzavírat s ďáblem. Co je jeho, je jeho. Jen hlupák by s ním bojoval nebo mu odporoval.“

Zaskřípala jsem zuby. Opravdové hry klamů zjevně začaly. Jeho varování mi matně připomnělo záznam z rodinného grimóáru a zajímalo mě, jak jsme se to dozvěděli. Odložila jsem ty myšlenky na později, a místo toho se zaměřila na rostoucí vztek.

Nepochybně rozdmyčával moje emoce svou vrozenou silou. To mě ještě víc rozčílilo. „Nestačilo ti, že jsem zaprodala svou duši. Takže ses uchýlil ke lsti. Aspoň jsi důsledný.“

„Jednou poznáš, že to byla laskavost.“

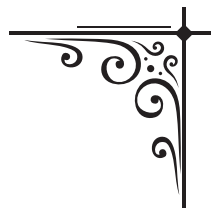
Nepravděpodobné. Sevřela jsem zraněnou ruku v pěst. Ira se znovu setkal s mým pohledem a s koutky jeho úst si pohrával smyslný úsměv. Bezpochyby vycítil mou sílící zuřivost.

Jednoho dne, už brzy, za to zaplatí.

Oslnivě jsem se na něj usmála a představila si, jak skvělé to bude, až ho konečně zničím. Jeho výraz se vytratil a on naklonil hlavu, jako by si přečetl všechny moje myšlenky a pocity a mlčky přísahal, že udělá to samé. Spojovala nás nenávisť.

Nespouštěla jsem z něj oči, kývla na něj a byla vděčná za jeho zradu. Naposledy jsem uvěřila jeho lžím. S trochou štěstí, odteď on a jeho zlí bratři budou věřit těm mým. Musím svou roli hrát dobře, nebo skončím mrtvá jako ostatní čarodějně nevěsty.

Protáhla jsem se kolem něj a prošla pekelnou bránou, jako by mi to tady patřilo. „Zaveď mě do mého nového domova. Jsem připravena setkat se se svým drahým manželem.“

KAPITOLA DRUHÁ

Z temnoty jeskyně jsme vyšli na třpytivý vrchol hory v tundře.

Zamrkala jsem, protože mě pálily oči, a pohlédla na tento krutý, nemilosrdný svět. Ať mě bohyně prokleje. Byl to úplný opak mého domova.

Nebylo tu moře, teplo ani zářivé slunce. Stáli jsme na kraji příkré a sněhem pokryté cesty, která byla akorát tak široká, abychom mohli jít vedle sebe.

Ostrý vítr se proháněl rozeklanou horskou soutěskou a povlával mým pláštěm. Brána se za námi zavřela s řinčením, které se hlasitě odráželo od zasněžených hor. Z toho nečekaného hluku jsem se celá napjala. Byl to první zvuk, který jsem slyšela mimo nicotu, a sotva mohl znít zlověstněji.

S bušícím srdcem jsem se otočila a sledovala, jak se z nítra této země vynořila démonická magie a plazí se po bráně. Stejně modrofialové trnité úponky, které svazovaly Vittoriin deník, se proplazily očními důlky a čelistmi a vinuly se, dokud našedlé lebky ledově a nadpřirozeně nezářily.

Studený vzduch mi vyrážel dech. Uvízla jsem v podsvětí úplně sama a obklopená Malvagi. Jednala jsem ze strachu a ze zoufalství – dvě zásadní složky, které vytvářely katastrofu. Záblesk zohaveného těla mé sestry ten pocit zadupal do zmrzlé země.

„Tvrdil jsi, že je brána rozbitá.“ V mém tónu zazněla působivá jízlivost. „Že démoni proklouzávají ven a chystají se na Zemi rozpoutat válku.“

„Hádův roh se vrátil.“

„Samozřejmě.“

Đáblový rohy byly zapotřebí k zamknutí brány. Zjevně je mohl ovládat jakýkoliv démonický princ a mě nenapadlo požádat Iru o vysvětlení. Byl to další ze způsobů, jak obešel pravidlo z mého přivolání, že mi nemůže přímo lhát.

Jestli to byla pravda.

Trochu jsem se uvolnila a rozhlédla se po krajině. Po pravé straně byl do mrazem pokrytého terénu vytesaný prudký sráz. V dálce se skrz mlhu či vzdálenou bouři tyčily sotva viditelné věžičky jako hubené prsty, které ukazovaly vzhůru a obviňovaly nebe.

„Tam...“ Ztěžka jsem polkla. „Tam bydlí Orgolio?“

„Najednou tak nepospícháš, aby ses s ním setkala?“ Jeho tváří probleskl samolibý výraz, potom se ovládl a zatvářil se lhostejně. „První kruh je Lussurovo území. Představ si to rozvržení jako Sedm římských pahorků. Každý princ ovládá svou oblast nebo vrcholek. Orgoliův kruh odtud není vidět. Nachází se směrem ke středu, poblíž mého rodového sídla.“

Nebylo příjemné stát tak blízko Lussurovy pevnosti. Nezapomněla jsem, jak na mě působil jeho démonický vliv. Jak jsem toužila po Irovi, vypila příliš mnoho jablečno-medového vína a bezstarostně tancovala, zatímco vrah lovil čarodějky.

Také jsem nikdy nezapomněla, jak pro mě bylo těžké se zase vzchopit poté, co Lussuro krutě využil svou moc a nechal ze mě jen prázdnou slupku. Kdyby Ira nezasáhl, možná bych ještě pořád byla na tom temném, zničujícím místě.

Málem jsem cítila, jak mi po hrdle přejížděla beznaděj svým ostrým drápem, prosila a pokoušela mě... Předstírala

jsem, že je sílící strach špína pod mýma nohama, a rozšlápla ho.

Ira mě pozorně sledoval a v jeho očích se zračil upřímný zájem. Třeba čekal, že padnu na kolena a požádám ho, aby mě doprovodil domů. Bylo by toho zapotřebí mnohem víc než stát v nejchladnějším koutě pekla, abych se před ním ponížila.

„Myslela jsem, že tu bude tepleji,“ přiznala jsem a vysloužila si od démona pobavený pohled. „Oheň a síra a tak podobně.“

„Smrtelníci mají podivné varovné příběhy o bozích, netvorech a jejich údajném stvořiteli, ale jak sama vidíš, skutečnost se velmi liší od toho, co jsi slyšela.“

Od dalších otázek mě rozptýlilo tiché cvakání. Na závratně vysokém svahu po naší levici stál houf holých stromů, jejich větve se v mrazivém větru houpaly a lehce do sebe narážely. Připomněly mi staré dámy, které spolu sedí a místo pletacích jehlic používají kosti. Když jsem přimhouřila oči, přísahala bych, že vidím temné obrysy jejich postav. Mrkla jsem a byly pryč. Téměř okamžitě poté vítr donesl tiché zavrčení.

Podívala jsem se na Iru, ale zdálo se, že si nevšiml zvláštních příznaků ani nezaslechl nic zajímavého. Měla jsem za sebou dlouhý a náročný den a moje představitivost jela na plně obrátky. Zahnala jsem znepokojivý pocit.

„Toto je Koridor hříchů,“ pokračoval Ira a nevědomky přerušil moje obavy. „Když jsi v této říši poprvé, je na tomto území zakázané používat *transvenio* magii, takže budeš muset jít pěšky.“

„Musím to zvládnout sama?“

Ira na mě upřel pozornost. „Ne.“

Tiše a pomalu jsem vydechla. Díky bohyni za malé laskavosti. „Proč tudy lidé musejí projít?“

„Je to způsob, jak se nově přichozí spojí s ostatními, kteří sdílejí jejich dominantní hřích.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Pokud mám sklony ke vzteku, nejlépe bych se hodila k rodu Ira.“ Princ přikývl. „A ostatní, kteří se hodí k jiným hříchům... Odradily by je jiné démonické rody? Řekněme, že by se člen rodu Ira stýkal s rodem Pigo, pohoršilo by to někoho?“

„Ne zrovna pohoršilo, ale jsi blízko. Smrtelníci se přidávají k politickým stranám a zájmům. Tady je to podobné, ale my se zabýváme neřestmi.“

„Jsou démoni a lidé zkoušeni stejným způsobem?“

Ira zjevně pečlivě vážil následující slova. „Většina smrtelníků nikdy nedorazí do Koridoru hříchů nebo Sedmi kruhů. Obvykle sami sebe uvězní na vlastním odděleném ostrově před bránou, kousek od západního pobřeží. Jako by se sami potrestali.“

„Nezavíráte je do Vězení zatracení?“

„Ostrov je tím vězením. Žijí ve skutečnosti, kterou si sami vytvořili. Můžou kdykoliv odejít. Většina to nikdy neudělá. Žijí a zemřou na ostrově, potom začnou znovu.“

Bylo to svým způsobem peklo. „Nonna tvrdila, že hvězdné čarodějky jsou strážkyněmi mezi říšemi. Proč by smrtelníci a Hříšní potřebovali strážce, když nikdy neodcházejí?“

„Možná duše smrtelníků – a moji bratři – nejsou to jediné, na co dohlíží.“

Jako vždy nejasné a frustrující. „Pořád nechápu, proč já musím být testována.“

„Potom ti doporučuji, abys uposlechla moje dřívější varování a soustředila se na přežití.“

Sdělil to jako výzvu a zároveň povýšený příkaz, abych se přestala vyptávat. Měla jsem ale moc starostí, než abych se s ním hádala. Visela nade mnou hrozba smrti, temná jako sbíhající se mraky. Pitomý princ mě znovu přešel pohledem a zastavil se na jemných křivkách.

Neměla jsem na krku amulet, protože ho měl u sebe on, takže nebylo pochyb o tom, na co se soustředí. Přisahal bych, že i přes plášť jsem jeho pozornost cítila jako fyzické pohlazení po kůži.

Myšlenky na smrt se vytratily. „Mám něco s korzetem?“

„Vypadá to, že tvůj test už začal. Prohlížel jsem si tvůj plášť.“

Zhluboka jsem vydechla a potlačila několik barvitých náděvek, které mě napadly.

Pousmál se, jako by ho moje rozčílení nesmírně potěšilo. S úsměvem se hbitě vydal strmou horskou soutěskou, jeho kroky byly vyrovnané a jisté navzdory sněhu a ledu.

Nemohla jsem tomu uvěřit... on odhrnoval sníh, abych mohla projít ve svých elegantních botách? Zase předváděl dokonale slušné chování démonů.

Opravdu by udělal cokoliv, jen aby mě bezpečně dopravil k Orgoliovu.

Když už jsme u tohoto konkrétního hříchu... Pyšně jsem zvedla bradu, tón a vystupování tak namyšlené, že si o tom jakýkoliv smrtelný král či královna zrození k vládnutí mohli nechat akorát zdát. A proč bych si neměla připadat nadřazeně? Měla jsem vládnout podsvětí. Bylo načase, aby Ira prokázal své královně trochu úcty. „Zvládnou to sama. Už toho můžeš nechat.“

„Nemyslel jsem si, že jsi ten typ, co si za každou cenu prosadí svou.“

„Pokud nedokážu bez pomoci projít sněhem, to si rovnou můžu podříznout krk a skoncovat to. Nepotřebuji, abys mě ty ani kdokoliv jiný vodil za ručičku. Přála bych si, abys mě nechal o samotě. Bez tebe to zvládnou rychleji.“

Zastavil se a ohlédl se přes rameno. V jeho výrazu teď nebyla vřelost ani škádlení. „Braň se Koridoru hříchu nebo tě nechám napospas tvé pýše. Mnohem snadněji podlehneš vlivu

určitého hříchu, když vykazuješ jeho rysy. To je moje poslední varování a víc už ti pomáhat nebudu. Dělej si, co chceš.“

Zaskřípala jsem zuby a snažila se ho následovat. S každým krokem jsem vstupovala hlouběji do podsvětí a měla čím dál silnější pocit, že se zbavuji zbývajících částí sebe sama. Přemýšlela jsem, jestli ze mě ještě zůstane něco známého, až se vrátím domů.

Jako kdyby to byla odpověď na mé neodbytné obavy, začala ve mně vřít zuřivost, zatímco jsme mlčky ušli celé míle. Nepochybně jsem procházela testem hněvu. Byl povědomý, vítaný. Ačkoliv jsem se měla ujistit, abych se nejlépe shodla s pýchou, věnovala jsem pozornost svému vzteku celou dobu, co jsme šli dolů, přešli potok a na chvíli se zastavili poblíž trochu rozsáhlejší a rovnější plochy, která se rozprostírala nad menším pohořím.

V nejnáchodnějším koutě místa, kde jsme se chvíli zdrželi, stály v polokruhu shluky jehličnanů, které vypadaly jako nákrasy jalovce a cedru z babiččina grimoáru.

Po obloze nad nimi se hnaly bouřkové mraky. Blesky švihaly jako jazyky velkých nestvůr a o několik vteřin později následovalo burácení hromu. Upřeně jsem sledovala, jak se temnota kvapně přibližuje. Viděla jsem spoustu bouřek, ale žádná z nich se neřítíla rychleji než bohyně prahnoucí po pomstě. Jako by sama atmosféra byla posedlá.

Nebo možná tento svět nesnášel svou novou obyvatelku a dával svou nespokojenost najevo. To měli s Irou společné.

Po několika minutách jsme svůj vytrvalý pochod ukončili. „To bude muset stačit.“

Ira si svlékl sako a opatrně ho pověsil na nízkou větev. Předtím jsem se spletla. Neměl dýku ve vnitřní kapse. Na in-koustově černé košili nosil podpažní kožené pouzdro, a jak se pohyboval, zlatá rukojeť se leskla. Rozepnul si rukávy, rychle si je vyhrnul, potom začal sbírat ledem pokryté větve.

„Co děláš?“

„Stavím přístřešek. Jestli nechceš spát v bouři, radím ti, abys posbírala pár větví a setřásla z nich led. Na ty, co doneš, si lehneme.“

„Nebudu s tebou spát.“ Měla jsem k tomu mnoho důvodů. Tím neočividnějším bylo zasnoubení s jeho bratrem. A pochybovala jsem, že bez ohledu na důležitost přežití by se ďáblovi zamlouvalo, kdybych se přitulila k jinému démonickému princovi.

Ira ulomil větev z nejbližšího cedru a podíval se na mě. „Tvoje volba.“ Mávl rukou. „Ale nebudu se o tebe starat, jestli onemocníš.“ Upřel na mě přísný pohled. „Pokud nechceš zmrznout, raději si pospěš.“

Nechtěla jsem být znovu zkoušena kvůli hněvu nebo pýše, a vlastně ani jinému hříchu, takže jsem si nechala námitky pro sebe a šla hledat větve. Pár jsem jich našla kousek od místa, kde Ira pracoval, a co nejrychleji jsem z nich setřásla sníh a led. Kupodivu jsem byla stejně hbitá jako démonický princ. Během chvilky jsem jich nasbírala tolik, že jsem je málem neunesla. Což bylo dobře, protože mi ze zimy a vlhka rudly a tuhly prsty. Jakmile jsem měla plnou náruč, odnesla jsem je zpátky do našeho tábořiště. Mraky se našťavaně honily a hrom otřásal zemí. S trochou štěstí do začátku deště zbývalo ještě několik minut. Ira mezitím postavil malý kruhový přístřešek pod jedním z hustších stromů a právě nahrnoval sníh na větve, které zapíchl do země, a kolem nich. Vnější stěny byly postavené ze sněhu a střecha z větví. Oba se nejspíš budeme muset schoulit na bok, abychom se tam vešli. Neuměla jsem si představit, jak přežijeme noc v úkrytu vybudovaném z toho, co nám nabídla zimní příroda, ale Ira si očividně myslel, že budeme v bezpečí.

Prohlédla jsem si velký jehličnan, který se nad námi tyčil a určitě nás také ochrání. Bylo to chytře vybrané místo.

Ira natáhl ruku, aniž se otočil. „Dej mi je.“ Uposlechla jsem jeho ne zrovna milou žádost a jednu po druhé mu větve podávala, zatímco jsem si představovala, jak ho s nimi mlátím po hlavě. Položil je do řady a ujistil se, že je celá plocha pokrytá dvěma vrstvami zeleně.

Pohyboval se rychle a efektivně, jako by to dělal už tisíckrát. A nejspíš tomu tak bylo. Nebyla jsem první duší, kterou ukradl pro ďábla. Ale budu jeho poslední.

Když dokončil pokládání větví, začal si rozepínat košili a dával si pozor, aby se vyhnul koženému pouzdru. To si na sobě nechal. Jak si košili svlékal, vlnily se mu silné svaly. Nemohla jsem si pomoci a zírala na hadí tetování, které se mu vinulo po pravé paži a rameni. Tady vypadalo impozantnější, podrobnější a nápadně krásné.

Možná to bylo tím, že jeho pokožka byla v porovnání se světlou krajinou tmavší a kovově zlaté čáry jasně vynikly.

Odkáslala jsem si. „Proč se svlékáš? Také na tebe působí zdejší magie?“

Podíval se na mě. Tmavé vlasy nad obočím mu zvlhly potem a pro změnu vypadal smrtelně. „Sundej si korzet.“

„Raději ne.“ Střelila jsem po něm nevěřícím pohledem. „U sedmi pekel, co si myslíš, že děláš?“

„Dávám ti něco na sebe, abys v tom kovu nezmrzla.“ Podal mi košili, ale odtáhl se, než jsem si ji vzala, a oči se mu pobaveně třpytily. „Pokud raději nechceš spát nahá. Můžeš si vybrat.“

Zrudla jsem. „Proč prostě nepřičaruješ další oblečení?“

„Jakékoliv použití magie během tvé první cesty Koridorem hříchu je považováno za ovlivňování.“

„Přičaroval jsi mi plášť.“

„Předtím, než jsme vkročili do opravdového podsvětí.“

„V čem budeš spát ty?“

Pozvedl obočí a zatvářil se nepokrytě hříšně.

Ach.

Proklela jsem tento svět a ďábla, vlezla do našeho přístřešku ze sněhu a ledu a vzala si nabízenou košili. Rychle jsem si sundala plášť a položila ho na zem. Ira jako gentleman vyšel ven, aby si donesl sako, a když se vrátil, změřil si mě pohledem. Tolik ke slušnému chování.

Když jsem se ošila a snažila se sundat si ten pitomý oděv, aniž bych se Iry dotkla, zacukaly mu koutky. Šaty se ani nehuly. A on také ne. Střelila jsem po démonovi pohledem, jako by moje současná situace byla jeho vina. Vypadalo to, že ho můj vztek nesmírně těší, barbara jednoho.

„Potřebuji tvou pomoc,“ řekla jsem nakonec. „Sama to nesundám.“

Pekelný princ si prohlédl můj korzet se stejným nadšením, jako kdybych ho požádala, aby mi při úplňku zarecitoval sonet, ale neodmítl mě. „Otoč se.“

„Netvař se moc nadšeně nebo bych si mohla myslet, že se ti líbím.“

„Buď ráda. Kdyby ses mi líbila, byla bys v nebezpečí.“

Odfrkla jsem si. „Proč? Zničil bys mě pro všechny ostatní démonické prince?“

„Něco takového.“

Usmál se a naznačil mi, abych se otočila. Jeho prsty si obratně poradily se stuhami, které mi křížovaly záda, tahal za ně a rozvazoval je s vojenskou přesností.

Držela jsem přední část svršku, aby mi nespadl, když zadní část po chvíli povolila a odhalila mou kůži. Pohládl mě mrazivý vzduch.

Nikdy jsem se tak rychle nedostala z korzetu. Buď mu pomohly nadpřirozené smysly, nebo měl *hodně* zkušeností se svlékáním žen.

Myslí mi živě probleskly představy, jak s někým souloží. Viděla jsem, jak se mu do zad zarývají její dokonale upravené

nehty, dlouhé opálené nohy se mu obtáčejí kolem boků, a jak se rytmicky pohybuje, samou rozkoší vzdychá.

Při tom pomýšlení se po mně začal plazit temný pocit. Zaskřípala jsem zuby, a když jsem se otočila, polkla jsem řadu obvinění. Skoro to vypadalo, jako by mě ovládla...

„Závist.“ Ira snadno odhalil změnu mojí nálady.

„Přestaň číst moje pocity.“ Střelila jsem po něm pohledem. Okamžitě se zatvářil lhostejně. Zmizel záblesk jízlivého pobavení či nestydatosti. Strnule stál, jako by se přinutil proměnit se v nehybný kus ledu. Zjevně se mu hnusila představa, že by se mě takovým způsobem dotkl.

„Koridor tě bude dál pokoušet.“ Pozoroval, jak jsem zrudla a tváře se mi zbarvily temnou červení, ale nic neřekl. Sjel pohledem k mému krku, potom se mi znovu zahleděl do očí. „Pokus se své pocity ovládnout co nejlépe. Odteď budou ještě intenzivnější. Tento svět se kromě strachu vyžívá stejnou měrou v hříchu a touze.“

„Není touha to samé jako chtíč?“

„Ne. Můžeš toužit po bohatství, moci nebo postavení. Po přátelství či pomstě. Touhy jsou mnohem složitější než pouhé hříchy. Někdy jsou dobré. Jindy odrážejí nejistoty. Tento svět je ovlivňován těmi, kdo mu vládnou. Časem si zahrává s námi všemi.“

Vyhnul se dalšímu pohledu, odtáhl se, sundal si korunu, lehl si na druhý konec větví, a dokonce se otočil na opačnou stranu. Ale stejně budeme spát příliš blízko sebe. Mezi námi byla mezera, do které by se sotva vešla ruka.

Závist. Kvůli tomu, že on a nějaká ženská spolu dupali jako králíci.

To bylo směšné, obzvlášť poté, co mě zradil, ale přetrvávající pocit žárlivosti se jen tak nevytratil. V duchu jsem zanáděvala a pozorně se zaměřila na to, abych se ovládla. Opravdu

jsem nepotřebovala, aby se tato říše živila mými pocity a tím mě silněji zlákala k sedmi vládnoucím hříchům.

Odložila jsem kovový korzet/mučicí nástroj a oblékla si jeho košili. Byla mi hrozně velká, ale nezáleželo mi na tom. Byla teplá a voněla jako princ. Po mátě a létu. A něčem výrazně, nepochybně mužském.

Zalétla jsem pohledem k Irovi. Navzdory zimě byl pořád polonahý. Kromě upnutých kalhot měl na sobě jen podpažní pouzdro a dýku. Čekala nás dlouhá a mizerná noc. „Neoblékneš si svoje sako?“

„Vyžeň si hříšné představy z hlavy a trochu si odpočiň.“

„Měla jsem tě zabít, když jsem měla tu možnost.“

Otočil se, aby si mě prohlédl. Pomalu mě přešel pohledem, od očí přes křivky tváře až po rty. Po dlouhé chvíli řekl: „Spi.“

Povzdychla jsem si, sesunula se na zem a přetáhla si přes sebe plášť jako deku. Malý prostor brzy naplnila vůně cedru a borovice. Venku skučel vítr. Brzy do našeho přístřešku udeřily kroupy. Ale dovnitř nic neproniklo.

Chvíli jsem ležela a poslouchala, jak se démonův dech zklidňuje a zpomaluje. Jakmile jsem si byla jistá, že usnul, znovu jsem se na něj podívala. Spal, jako by ho nic netrápilo. Hluboký spánek vrcholového predátora. Hleděla jsem na třpytící se inkoust na jeho ramenech, na řádky v latině, pořád příliš bledé a nejasné, než abych je rozluštila.

Naprosto nerozumně mě zajímalo, co pro něj bylo tak významné a důležité, že si to nechal navždy vytetovat. Chtěla jsem nahlédnout do jeho duše a přečíst si ho jako knihu, odhalit jeho nejhlubší tajemství a zjistit, jak se stal tím, kým je.

Což bylo pošetilé.

Pokoušela jsem se nevsímat si toho, jak se naše stejné tetování také elegantně vine přes jeho loket. Jeho dva pŕlměsíce,

divoké květiny a hadi mi připomínaly pohádkový výjev zachycený doma na fresce. Něco o bozích a nestvůrách.

Zoufale jsem se snažila nemyslet na to, jak moc chci přejet po jeho tetováních. Nejdřív špičkami prstů a potom ústy. Ochutnat, prozkoumat.

A hlavně jsem si zakázala myslet na to, že bych chtěla *být* tou, se kterou se miloval. Jeho pevné silné tělo by se nade mnou pohybovalo, hluboko v...

Zahnala jsem skandálně živočišnou myšlenku, ohromená její intenzitou.

Vychytralý Koridor hříchů. Zjevně jsem teď byla testována ohledně chuti a vzhledem k mému spolunocležníkovi to bylo nebezpečnější než jakákoliv pekelná bestie, která se venku plížila a prahla po mojí krvi. Neměla jsem ponětčí, kolik uplynulo času, ale nakonec jsem usnula.

Po nějaké době jsem se probudila. Zuřila bouře, ale tím to nebylo. Na krku mě v pravidelném rytmu lechtal teplý dech. Někdy během noci jsem se musela přitisknout k démonovi. A překvapivě se ani jeden z nás nepohnul.

Ira ležel za mnou, jednou těžkou paží mě majetnický objímal kolem pasu, jako kdyby případného vetřelce vyzýval, aby zkusil ukrást, co mu patří. Odtáhla jsem se. A nejen ze slušnosti. Být u něj tak blízko bylo jako zahrávat si s ohněm a už jsem cítila jeho žár, ale *nechtěla* jsem se pohnout. Líbilo se mi mít jeho ruku kolem těla, cítit jeho tíhu a vůni, jak se kolem mě ovíjel jako krajta. Chtěla jsem mu patřit, skoro stejně jako jsem toužila po tom, aby byl *můj*.

V okamžiku, kdy mě to napadlo, přestal dýchat pravidelně.

Posunula jsem se dozadu, přitiskla se k jeho hrudi a prahla po ještě větší blízkosti.

Sevřel mě trochu pevněji. „Emilie...“

„Ano?“

Oba jsme strnuli ze smyslného tónu mého hlasu, z touhy, kterou jsem nedokázala potlačit. Nepoznávala jsem tuto ne-skrývaně dychtivou verzi sebe sama. V našem světě byly ženy vychovávány v tom, že takové touhy jsou špatné a zlé. Muži si mohli užívat a nikdo je nenařkl z toho, že by byli zkažení. Byli to svůdníci, rošťáci – pohoršovali ostatní, ale nikdo je kvůli jejich chování nevyloučil ze společnosti.

Muž se zdravou chutí na sex byl plný života, pořádný úlovek. Kdyby se někdy rozhodl oženit, měl pro svou partnerku dost zkušeností. Ženám naopak vštěpovali, aby zůstaly čisté, neposvrtněné. Jako kdyby naše touhy byly něco špinavého a ostudného.

Nejsem člověk a nepatřím ke šlechtě, která se musí potýkat s přísnějšími omezeními než já, ale vychovávali mě ve stejném duchu.

Jenže teď už jsem nebyla ve světě smrtelníků. Nebyla jsem povinna hrát podle jejich pravidel.

Z toho zjištění jsem se rozechvěla. Nevěděla jsem, jestli za to může nadšení, nebo strach zbavit se tady okovů. Možná jsem to věděla a právě to mě děsilo. Chtěla jsem něco, před čím mě varovali. A teď jen stačilo, abych natáhla ruku a přijala to. Bylo načase být odvážná a troufalá.

Místo toho, aby mě ovládal strach, mohla jsem se stát ne-bojácnou. Neotálela jsem, rozhodla se a znovu se přitiskla k Irovi. Pomalu přešel rukou po košili a pohrával si s knoflíky. Kousla jsem se do rtu, abych nevzdychla.

„Hrozně rychle ti bije srdce.“

Rty mě polechtal po ušním lalůčku a – ať mě bohyně prokleje – prohnula jsem se a ucítila, jak moc se mu naše současná pozice líbí.

Jeho vzrušení mě celou rozechvělo. *Neměla* bych to chtít. *Neměla* bych toužit *po něm*. Jenže nemohla jsem z mysli

vyhnat představu, jak souloží s někým jiným, ani to, co to ve mně vyvolalo. Chtěla jsem být tou, kterou si vzal do postele. Chtěla jsem, aby po mně tak toužil. *Jenom* po mně. Byl to prastarý pocit.

Můj budoucí manžel by ho nejspíš neschvaloval, ale bylo mi to jedno. Možná jediný souhlas, který odteď budu požadovat, bude ten můj. K čertu, doslova, se vším ostatním. Pokud se mám stát královnou této říše, naplno přijmu každou její součást, stejně jako své pravé já.

„Řekni mi,“ zašeptal, jeho hlas klouzal po mé zrudlé pokožce jako hedvábí.

„Co?“ Můj hlas zněl zadýchaně.

„Že jsem tvůj oblíbený hřích.“

V tu chvíli jsem si nebyla jistá, jestli bych dokázala zformulovat celou větu. Ira mě škádlil už dřív, dokonce mě divoce a vášnivě líbal, ale ještě nikdy mě nesváděl.

Rozeplnul první knoflík mojí košile – *svojí* košile – a s nemírnou pečlivostí a trpělivostí se přesunul k dalšímu. Všechny rozumné myšlenky se vytratily. Díky jeho doteku mě ovládla jediná primitivní potřeba: touha. Nepotlačovaná, nezkrotná a nekonečná. Necítila jsem stud, obavy ani strach.

Hrud' se mi zvedala a klesala s každým zrychlujícím se úderem mého tepu. Ještě jeden knoflík se rozeplnul. Následoval ho další. Potom jsem se přestala ovládat. Pomalu mě pohlcoval žár, postupoval od prstů na nohou výš. Divila jsem se, že pod námi neroztál sníh.

Kdyby se nedotkl mé nahé kůže, shořela bych. Pátý knoflík se rozeplnul, už jich zbývalo jen pár. Chystala jsem se si tu ztracenou košili strhnout. Vycítil mou touhu, rychle si poradil se zbytkem knoflíků, košili rozhalil a obnažil mě.

Přes moje rameno si mě celou prohlédl, jeho pohled potemněl, zatímco mozolnatou rukou klouzal po mojí hladké pokožce.

Hladil mě po klíční kosti a byl tak něžný, tak pozorný. Když mi přitiskl dlaň na srdce a ucítil jeho tlukot, jako by to byl nejmagičtější zdroj na světě, napadlo mě, že ho obrátím na záda a vrhnu se na něj. Jeho jemný dotek byl v rozporu s mocnou děsivou silou, která z něj vyzařovala.

„Jsi nervózní?“

Vůbec. Byla jsem uchvácená. Zcela vydaná jemu na milost. Ačkoliv jediný pohled na jeho neskrývaný výraz naznačoval, že opak mohl být pravdou. Podařilo se mi zavrtět hlavou.

Jeho prsty sjely níž, poznaly křivku pod mým prsem, prozkoumaly moje břicho a zastavily se, aby si pohrály s mým hadím páskem. Zapomněla jsem na něj. Kdybych se trochu obrátila a natočila, mohl by ho snadno rozepnout. Právě proto zaváhal. Čekal na moje rozhodnutí. Myslela jsem, že je jasné, po čem toužím.

„Řekni mi to.“

Raději bych mu to *ukázala*. Odvážně jsem se otočila, omotala mu ruku kolem krku a zabořila prsty do jeho havraních vlasů. Byli jsme sice v pekle, ale on mi připadal jako nebe.

Jeho umíněné ruce se posouvaly nahoru, aby se znovu dotkly mých prsou. Jemně je stiskl, hrubost jeho kůže vytvářela tření.

Bylo to tak příjemné, jak jsem si pamatovala. Dokonce lepší. Nedokázala jsem zadržet vzdychnutí, když jeho druhá ruka konečně vyslyšela mou nevyslovenou touhu a sklouzla opačným směrem. Přejela mi po žebrech a bříše a zastavila se přesně nad místem, kde jsem ji chtěla nejvíc.

V podbříšku se mi rozlilo sladké horko.

Ira konečně prsty vklouzl pod pas sukně a pohladil jemnou pokožku mezi mými boky. Jeho dotek byl lehký jako pírkó. *Ať mě bohyně prokleje*. V tu chvíli mi byly jeho lži a zrada úplně ukradené. Záleželo mi jen na tom, abych cítila jeho ruce na svém těle.

„Prosím.“ Přitáhla jsem si ho blíž. Jeho hebké rty se dotkly těch mých. „Polib mě.“

„Stačí říct.“ Něžně přitiskl můj zadek k sobě a nabídl mi hříšnou ochutnávku toho, co mě čekalo. Jeho tepající úd rozdmýchal plamen mojí vášně. Přála jsem si, aby to udělal *bez* oblečení. Třela jsem se o jeho tvrdou chloubu, až ztratil poslední zbytky sebekontroly. Ukořistil moje ústa a majetnicky, lačně mě líbal.

Jedna jeho ruka zůstala na mém boku a druhá vklouzla pod sukni, přešla po kotníku přes lýtko, a jakmile se jeho polibek prohloubil a jeho jazyk se zmocnil toho mého, přesunula se mezi moje stehna. Jeho prsty už byly na dosah hladkého žhavého středu. Potřebovala jsem, aby se mě tam dotkl. Vzdychna jsem jeho jméno, když se konečně...

„Přestože zní tvoje současná iluze *velmi* zajímavě,“ ozval se Irův hedvábný hlas z opačné strany malého úkrytu, „měla by ses raději obléct. Teplota je teď hluboko pod bodem mrazu.“

S trhnutím jsem se posadila a mžourala do tmy. *U sedmi pekel...*

Chvilí trvalo, než se mi podařilo zklidnit dech a než jsem se vzpamatovala. Košile, kterou mi půjčil, byla odhozená spolu s pláštěm a v mrazivém vzduchu mi naskočila husí kůže. Sukni jsem měla vyhrnutou až k pasu, jako kdybych se ji marně snažila svléknout.

Zmateně jsem zírala na chladnoucí prázdné místo vedle sebe.

„Stalo se něco?“ Možná nám moje spojení s rodem Orgolio zabránilo v tom, abychom se důvěrně sblížili. „Porušili jsme pravidlo?“

„Snažil jsem se tě varovat.“ Neviděla jsem mu do tváře, ale slyšela jsem, jak se mu do hlasu vloudil spokojený, samolibý a velmi maskulinní úsměv, a v mysli se mi spustil poplach.

„Pokud neovládněš svoje touhy, budou tě bez přestání škádlit a pokoušet. Toto je říše hříchu a touhy. Závísí kvůli přežití na tvých neřestech, stejně jako svět lidí potřebuje kyslík a vodu. Jestli třeba jen na vteřinu ztratíš kontrolu, využije toho. A někdy způsobem, jaký bys nečekala. Kdybys například přemýšlela o nenávisti, mohla by říše vyzkoušet, jestli by opak mohl být pravdou.“

„Já...“ Bohyně na nebesích. Můj chtíčem popletený mozek konečně pochopil, co se stalo. Ira řekl, že to byla iluze. Byl to spíš zlý sen. Schovala jsem zrudlý obličej do dlaní a přemýšlela, jestli existuje kouzlo, které by mi umožnilo zmizet. „Nic z toho... nebylo skutečné?“

„Jednu věc ti můžu slíbit.“ Jeho hlas byl ve tmě hluboký a smyslný. „Až se tě dotknu, *nikdy* nebudeš pochybovat o tom, jestli je to skutečné.“

Cítila jsem se frustrovaná, v rozpacích a vzteky bez sebe, že jsem se byt jen na vteřinu poddala touze po něm. Popadla jsem jeho košili a našťavaně si ji oblékla, potom jsem sebou plácla na bok. „Někdo se tu chlubí.“

„Říká osoba, která se třela o moji ch-“

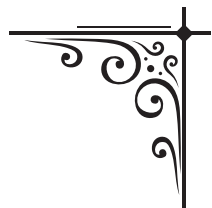
„Dokonči tu větu a zadusím tě ve tvém prokletém spánku, démone.“

Ira se zasmál, až se mi z toho pokrčily prsty u nohou a moje představivost mě vrhla zpátky rovnou do žhavých hlubin pekla. Má zrádná mysl přehrávala jedno slovíčko pořád dokola. Řekl až se mě dotkne, ne *jestli*. Jako kdyby měl v úmyslu tu erotickou představu někdy v budoucnu uskutečnit. Nějakou dobu trvalo, než jsem znovu usnula.

Jenže tentokrát se mi nezdálo o tom, jak mě nádherně svádí zakázaný princ.

Snila jsem o kruté, brutální vraždě. A o nádherné ženě s hvězdnými očima, která do nejtemnější noci vykřikla kletbu pomsty.

Nejznepokojivější však bylo, že jsem měla pocit, jako bych ji znala. A její kletba byla namířená na mě.

KAPITOLA TŘETÍ

Rozbřesk se probojoval do našeho malého přístřešku. Ne že bych věděla jistě, kolik je hodin. Tento svět zřejmě uvízl v trvalém soumraku. Možná za to mohla další rychle se blížící bouře. Doteď tu bylo především zamračeno. Najednou v dále zavyl vítr, jako by chtěl potvrdit mou teorii, až se mi z toho zježily chloupky na rukou.

Jen podle nepatrné změny světla a Irova zavrčení „Je čas jít“ jsem usoudila, že je opravdu den. Čekala jsem, že se mi namyšlený princ vysměje za to, co se stalo před několika hodinami, ale ničím nedal najevo, že jsem se k němu polonahá tiskla v zajetí hříšné iluze našich propletených těl.

Možná to *byl* jen sen ve snu.

Ta naděje mě zvedla z provizorní postele. Otočila jsem se ze strany na stranu a protáhla ztuhlé svaly. Nevyspala jsem se špatně, ale ani nijak zvlášť pohodlně. Potřebovala jsem teplou koupel, čisté oblečení a dobré jídlo.

Při pomyslení na jídlo mi zakručelo v břiše tak nahlas, že se Ira otočil a zamračil se. „Už to není daleko, ale kvůli terénu dorazíme do cíle nejspíš až po setmění.“

„Přežiju to.“

Ira se tvářil skepticky, ale zavřel svá otravná ústa.

Rozmrzele jsem se zahleděla na kovový korzet a začala si rozepínat démonovu košili. Měla bych si ten mizerný oděv

obléct co nejrychleji, abychom mohli vyrazit. I když bych dokázala přežít nějakou dobu bez jídla, pokud by to trvalo příliš dlouho, nakonec by mě začala bolet hlava.

Vittoria to měla stejně. Táta si z nás utahoval a tvrdil, že naše magie spaluje neustálý proud energie, která potřebuje doplnit, a jak je dobře, že máme restauraci. Nonna vždycky zavrtěla hlavou, odehnala ho a potom nám dala sladkosti.

U srdce se mi usídlil jiný druh bolesti. Nehledě na to, jak moc jsem se to snažila potlačit, pomyšlení na jídlo mi hned připomnělo naši rodinnou restauraci Sea & Vine.

Byla to tak prudká emoční rána, že mě málem porazila. Hrozně se mi po rodině stýskalo, a to jsem strávila v podsvětí jen jednu noc. Čas tady ubíhal jinak, takže bylo možné, že v mém světě uplynula teprve hodina, nebo dokonce méně.

Doufala jsem, že se babičce podařilo najít pro všechny bezpečný úkryt. Ztráta mého dvojčete byla drtivá, můj žal byl stále tak silný, že by mě ochromil, kdybych mu dovolila, aby překryl vztek. Kdybych přišla ještě o někoho dalšího... strčila jsem obavy do malé truhly poblíž srdce a soustředila se na to, abych přežila den. Na něco jsem si vzpomněla.

„Kde je Antonio?“ Pozorně jsem Iru sledovala. Ne že by se z jeho tváře dalo něco vyčíst, kdyby se rozhodl skrýt svoje pocity. „Nikdy jsi mi neřekl, kam jsi ho poslal.“

„Na bezpečné místo.“

Dál to nerozváděl a asi bylo nejlepší nechat to prozatím tak. Měli jsme na práci mnohem důležitější věci. Třeba vyváznout z Koridoru hříchů, aniž by mě *pokoušely* další touhy, a potom mě oficiálně představit Orgoliovovi a jeho královskému rodu.

V budoucnu bude dost času na to, promluvit si s Antoniem, s lidskou zbraní, kterou jeden z démonických princů využil k tomu, aby zavraždil moje dvojče. A mladíkem, kterého jsem si chtěla vzít, než jsem zjistila, že nenávidí čarodějky.

Jak jsem se rychle snažila převléct, utrhla jsem knoflík z půjčené košile a zamračila se na roztřepenou nit. Jelikož jsem věděla, jaký je můj doprovod puntičkář ohledně oblečení, připravila jsem se na přednášku. Podívala jsem se na něj a chtěla se mu omluvit, jenže Ira překvapivě zavrtěl hlavou a zabránil mi v tom.

„Nech si ji.“ Oblékl si své černé sako. Znovu jsem se zamračila a on si okamžitě všiml podezření, které jsem se nesnažila skrýt. „Je zmačkaná a zničená, nechci, aby mě v ní někdo viděl.“

„Tvoje ohleduplnost je ohromující. Aby se mi z toho nepodlomila kolena.“

Prohlédla jsem si jeho sako. Luxusní látka se napínala na jeho širokých ramenech, zdůrazňovala vypracované svaly a pevnou hrud'. Jistěže by se raději před svými démonickými poddanými ukázal polonahý než ve zmačkané košili. Málem jsem nad jeho marnivostí obrátila oči v sloup, ale nakonec se mi podařilo zatvářít se lhotejně.

Všimla jsem si něčeho, co jsem minulou noc přehlédla. Měl na sobě oba amulety. Začal ve mně vřít vztek, ale potlačila jsem ho. Pro jeden den už toho testování bylo dost.

Zapnul si knoflík nad kalhotami a nabídl mi tak volný výhled na jeho svalnatý trup a drobný záblesk koženého pouzdra. Démonická dýka nebyla jeho nejlepší zbraní, stačil jeden pohled *na něj* a kdokoliv by si rozmyslel vztáhnout na něj ruku.

V Irových očích se blýsklo rošťácké potěšení, jakmile si všiml, co upoutalo mou pozornost. „Chceš, abych si ho znovu rozeplnul? Nebo bys to chtěla udělat sama?“

„Zase si o sobě tolik nemyslí. Netoužím po tobě, přemýšlela jsem o tom, jak jsi namyšlený.“

„V noci sis přála, abych se na tebe vrhl. Docela jsi na tom trvala.“

Zvedla jsem bradu. Dokázal vycítit lež, takže jsem se s ní ani nenamáhala. „Chtíč neznamená, že máš někoho rád, nebo ho dokonce miluješ. Je to fyzická reakce, nic víc.“

„Myslel jsem, že nechceš políbit někoho, koho nenávidíš,“ řekl chladně. „Mám to chápat tak, že by ti najednou nevadilo vlézt s někým takovým do postele?“

„Kdo ví? Možná za to může tato říše a její hříšné intriky.“

„Lžeš.“

„Fajn. Možná jsem byla osamělá a vyděšená a ty jsi byl vítaným rozptýlením.“

Zastrčila jsem si košili do sukně. Bylo mi v ní tepleji a ráda jsem se zbavila kovového korzetu. Sehnula jsem se pro hadí pásek a připevnila si ho kolem pasu.

Ira sledoval každý můj pohyb a posuzoval ho svými zlatými očima. Kupodivu ho moje odpověď zřejmě upřímně zaujala.

„Proč tě to vůbec zajímá?“ zeptala jsem se. „Vždyť ty se mnou sdílet postel nebudeš.“

„Zajímá mě, co se změnilo.“

„Zaprvé jsme v podsvětí.“ Přimhouřil oči a hledal i nepatrné známky lži. Zajímavé. „Něco si ujasníme. Jsi příjemný na pohled. A když mě příležitostně zradí rozum, mohla bych po tobě zatoužit, ale nikdy tě nebudu *milovat*. Užij si včerejší iluzi. Byla a bude to vždy jen představa.“

Nasadil si korunu a posměšně se na mě usmál. „Uvidíme.“

„Bylo by lákavé se vsadit, ale odmítám klesnout na tvou úroveň.“

Jeho pohled zahořel, připomněl mi doutnající oheň na pokraji opětovného zažehnutí. „Myslím, že by sis vychutnala každou vteřinu poklesnutí na mou úroveň. Každé uklouznutí a propadnutí ti zrychlí tep a roztřeše kolena. Chtěla bys vědět proč?“

„Vůbec ne.“